

alene ikke er stemmende med Grundloven; men heller ikke i og for sig rigtig og forsvarlig, tror jeg, at den Redaktion, § 161 har faaet ved 2den Behandling, er den for selve Tanken og for det ærede Medlems egen Opfattelse rigtigste, og jeg vil derfor tilraade at blive staaende ved den Affattelse, vi vedtogte sidst. Endelig vil jeg med Hensyn til §§ 179—80 tillade mig at anbefale Thinget at stemme for de af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Rimestad) under Nr. 130 og 132 stillede Forslag. Om disse Forslag gjælder det Samme som om flere af de af den høitærede Minister stillede, at naar de ikke bære andet Navn end den ærede Forslagsstillers, er Grunden den, at der ikke i Udvalget var fuldstændig Enighed om dem. Det vil erindres, at der ved 2den Behandling var stillet et Forslag om at gaa meget videre paa dette Punkt, idet man vilde udstemme alle Bestemmelser, der omhandlede særegen Straffeforsøgelse for første, anden eller tredje Gang begaaede Forbrydelser, men dette vilde Thinget ikke gaa med til. Det Forslag, der nu her fremtræder, er et Mæglingsforslag, hvorved Straffebestemmelserne i §§ 179—180 blive noget skjærpede, og jeg tror, det vilde være rigtigt at tiltræde det, ogsaa som Garanti for, at man da ikke vil gaa videre, det vil sige ikke gjenoptage den Tanke, der blev udsærlig diskuteret ved 2den Behandling. — Der høitærede Ministers Forslag under Nr. 164 er jo taget tilbage. — Forslaget under Nr. 165 er vist ikke taget tilbage; men det vil ikke kunne forenes med Udvalgets Forslag under Nr. 166, og da jeg tror, at der ved dette Forslag er fundet et efter Omstændighederne nogenlunde tilsvarende Udtryk for den Tanke, hvortom Ministeren og Udvalget ere enige, vil det vistnok være rigtigst at blive staaende ved Udvalgets Forslag. Den Tvivl, der endnu kunde være tilstede om den rette Opfattelse af, hvad „streng Brettefættelse“ vil sige, og hvorledes den skal gives, antager jeg vil finde fuldstændig tilstrækkelig Løsning ved den tal. Anordning, der ovenhoved skal udfældes i Henseende til Udførelsen af arbitrære Straffe. — Forslaget under Nr. 169 skal jeg ligeledes tillade mig at anbefale som Noget, der i og for sig vistnok ikke kan møde nogenformelst Modsigelse. Den Tanke, at der ikke skal gives nogen Tillægsstraf, naar en Mand appellerer sin Sag, fordi han vil have sin Ret, er i og for sig saa rigtig og retfærdig, at den vistnok ikke kan modsiges, og den er jo heller ikke bleven modsagt af andre end af Hensigtsmæssighedsgrunde, idet man frygtede for at faae for mange Krigsretter. Jeg maa dog dertil sige, at jeg tror ikke; at denne Bestemmelse vil have saa farlige Følger; thi vil en Mand appellere sin Sag, vil han have sin Ret, saa affrækkes han virkelig ikke derfra, fordi det stilles ham i Udsigt, at han kan faae en noget højere Straf. Er en Mand arbitrært bleven idømt Straf af Fængsel i 5 Dage, og han muligvis

visiterer at faae 6, 7 eller 8 Dages Fængsel, hvis han appellerer Sagen, saa tror jeg ikke, at denne Omstændighed vil affrække ham fra at søge sin Ret alligevel; thi Døstet om at faae sin Ret vil være stærkere end Frygten for at faae 1 eller 2 Dages Fængsel mere, naar han dog skal i Fængsel. Jeg tror derfor ikke, at den Frygt, som den høitærede Krigsminister udtalte overfor denne Bestemmelse, er saa begrundet, men i ethvert Tilfælde er et retfærdigt Forslag, som vistnok bør fastholdes saa længe som muligt. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Forslaget under Nr. 169; men detimod maa jeg fraraade Forslaget under Nr. 170. Jeg tror, at det efter sin hele Form og den Maade, hvorpaa det kommer til at staa i Loven, vil komme til at skabe Lovens ikke væsentlige Banfælgeligheder, og efter at den høitærede Krigsminister har udtalt, at der vil blive givet Krigsmændene en passende Undervisning i de Lovbestemmelser, som ere af særlig Interesse for dem og nødvendige for dem — og dertil regner jeg ogsaa i alt Fald § 43 i Grundloven og vistnok ogsaa enkelte af den borgerlige Straffelovs Bestemmelser — kan jeg ikke se, at der er nogen Grund for Rigsdagen til i denne Lov at indføre en Bestemmelse, som i og for sig dog er rent administrativ. Jeg kan forstaa, at man indstemmer en i sit Væsen administrativ Bestemmelse i en Lov, naar man ikke ad anden Veje kan tvinge Administrationen til at udføre, hvad man ønsker; men denne Grund forekommer mig nu at være bortfalden. I det Dieblit, vi fra Krigsministeren have en Udtalelse om — hvad jo ogsaa er en Selvfølge — at det, som Paragrafen tilfigter, vil blive gennemført ad administrativt Veje, kan jeg ikke se, at der for Thinget er nogen Grund til at stemme for Forslaget under 170, og derfor jeg turde haabe og vente at finde Samklang for min Tanke, saa vilde jeg tillade mig at opfordre de ærede Forslagsstillere til efter den Erklæring, der nu er kommen fra den høitærede Krigsminister, at tage dette Forslag tilbage. Jeg har tilladt mig at dvæle ved enkelte af disse Forslag for yderligere at gjøre Mit til at vejlede det ærede Thing med Hensyn til den Afstemning, vi nu komme til. Jeg skal blot til Slutning udtale dette, at den Reform, som vi her staa overfor, efter min Opfattelse er af saa stor Betydning, at jeg ikke — og jeg tror heller ikke det ærede Thing — vil betænke mig paa endog at bringe væsentlige Offre baade af den ene og af den anden Art for at kunne se denne Sag virkelig gennemført.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Det er ikke nogen meget lang Udtalelse, jeg skal komme med; men jeg har troet det rigtigst allerede nu at begjære Ordet for at omtale nogle af de Udtalelser, som vi have hørt dels fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgtreds (N. F. Jensen) og dels fra den ærede